

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Els atracos del carrer de Ferran

Els uns atraquen el calé del nostre Ajuntament en mig del carrer de Ferran

I, per a venjar-se, l'Ajuntament atraca als veïns amb impostos de tota mena

La pistola simbòlica

Nosaltres veiem un símbol en la pistola de desafiament que va treure's el marquès de Villaviciosa d'Astúries en el seu recent discurs del Senat. La pistola grossa, aparatosa, vella i probablement rovellada, que l'humorístic senador va exhibir, és el símbol del règim espanyol. «No serveix de res», va dir l'orador, després d'apuntar l'eina de cara al banc blau.

Efectivament: mentre les tempestes socials i polítiques fan trontollar l'Estat espanyol, mentre hi ha tolls de sang a la terra i negres nuvolades al cel, el Govern de Madrid aplica les fórmules tradicionals de la política espanyola. Crida les autoritats a Madrid, els demana informacions, prepara petits decrets i designa els ministres que han de fer en el Parlament buides respostes als diputats que interpel·len. Els terroristes de tots els colors s'en riuen de la pistola governamental. Saben que és purament decorativa, arma de panòplia, arma d'aparador o de museu. Generalment està descarregada. Però si alguna vegada la carreguen, el tret acostuma a sortir per la culata i els seus efectes són contraproduents.

Tota la intervenció del Govern de Madrid i de les seves autoritats en els problemes de Catalunya i en tots aquells altres problemes peninsulars que afecten a la carn viva del poble, es redueix a l'exhibició d'aquesta pistola inútil. Mentretant, les pistoles dels terroristes, petites, modernes, actives i mortíferes, fan feina sense cansar-se. La lluita d'avui, és com una lluita entre una arcaica pistola de comèdia i una Star ràpida i lleugera.

Debat frustrat

Els regionalistes havien decidit iniciar un debat sobre la qüestió catalana. L'etern debat... Etern, perquè, què dirien que no haguessin repetit durant vint anys de parlamentarisme? Què dirien, també, an els parlamentaris que aquests no sabessin, tenint com tenen a mà tota la bibliografia catalanista?

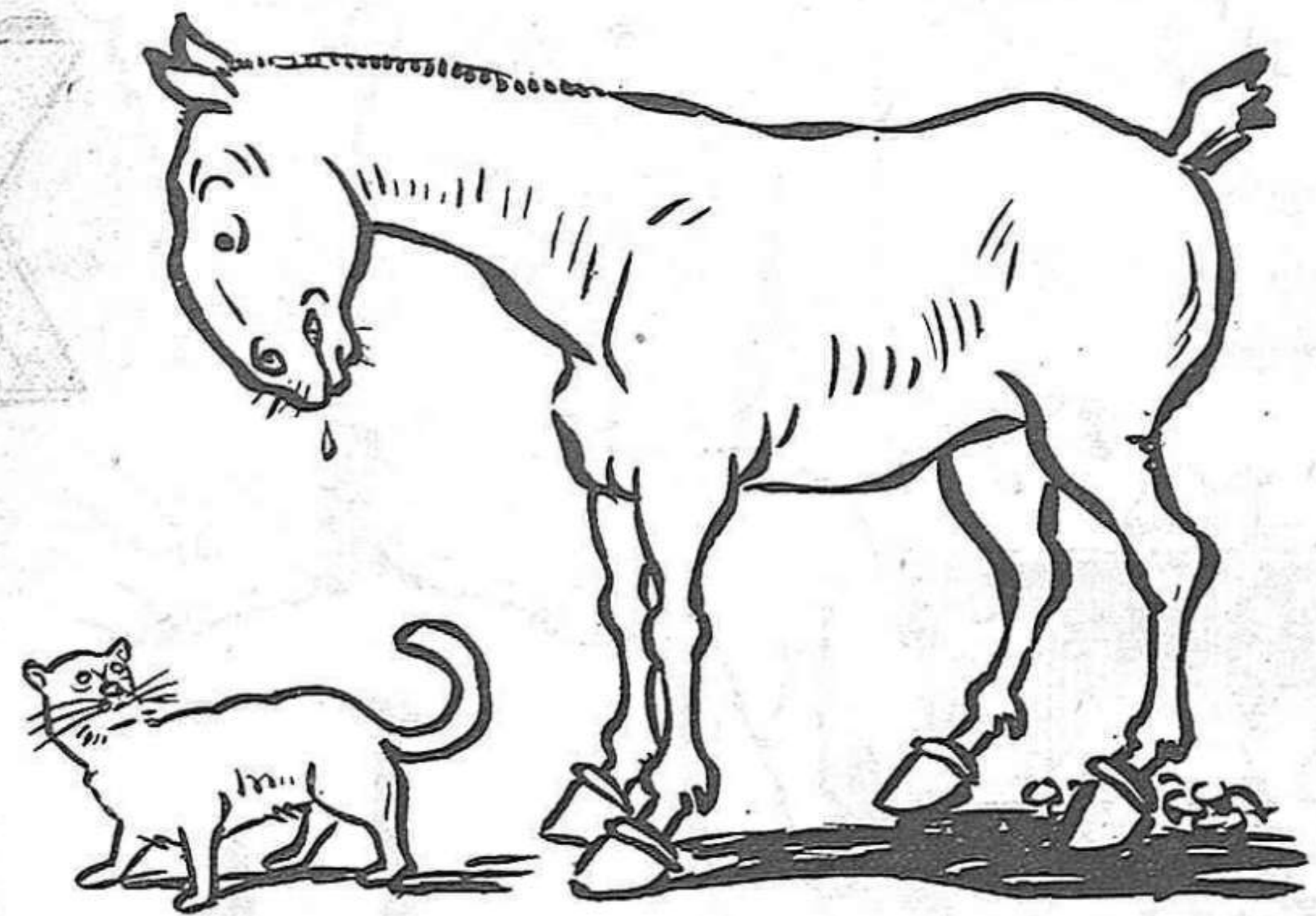
El debat, per iniciativa del govern, ha estat aplaçat, i la «Lliga» deu agrair-ho, perquè anava a sofrir el menyspreu de les Corts que l'acusarien de cercar com a alcavota d'èxits a la qüestió catalana. Es a dir, l'inoportú oportunisme de la «Lliga», la conduiria a aprofitar l'idealisme català per a una nova campanya d'habilitat que no enganyaria ni als centralistes madrilenys, ni als nacionalistes de Catalunya. Val més, doncs, que s'hagi ajornat el debat, per a bé de la «Lliga»

i del nacionalisme que és alguna cosa més que un tafetà per a les lesions electorals.

Però si aquest debat hagués arribat a efectivitat, no haurien respost amb la peremptorietat de la qüestió social plantejada, i no haurien dit que precisament aquesta qüestió posa en dubte la qualitat governativa de Catalunya? No ens dirien que accedint en el reconeixement del dret de Catalunya a governar-se, podrien preguntar-nos, què'n fariem d'aquest dret? No ens acusarien de representar una societat de tipu inferior a la d'ells, per part dels obrers que no han conseguit arribar a un socialisme raonable, i per part dels patrons aferrats a les seves seculars intransigències? No afegirien que aquell civilisme, que fou orgull nostre i que fou l'animador de la Solidaritat, havia desaparegut, davant les incidències turbulentes dels trasbalsos econòmics? No ens recriminarien perquè, en lloc de cercar la cura en una reacció del cos social o de la burgesia, però de la burgesia a la francesa, hem volgut un protectorat militar?

Podia oferir el debat l'interès de la nova posició de la «Lliga», perquè ha estat dit que ella segueix representant la

Coses de la vaga

El cavall.—Jo corro perill de morir-me de fam si les coses duren!
El gat.—I jo de que la gent s'aficioni a dar gat per llebra.

Catalunya-Piemont, davant de la Catalunya-Irlanda. Però, en les hores actuals, no li atribuirien un altra denominació, la de Catalunya-Baviera? No corriem el risc de sentir-nos dir militaristes, o de atribuir-nos un fanatisme conservador, no pas per un noble conservadurisme nascut de l'afany d'ordre i de jerarquia, sinó de la desmesurada passió crematística i de l'orgull per la pròpia autoritat domèstica? No s'aixecaria alguna veu amiga, dient que Catalunya li havia estat un desencant?

PARADOX

No tens cap poder sobre el demà, car avui ets tu si és el matí, però no saps si el vespre podràs encara ésser. L'espera de l'endemà és inútil. Si no ets cap insensat no et preocupis tan sols del present. Per ventura saps el que voldran els dies que et falten per a morir?

La ciutat més civilitzada del món

Mai hauríem cregut que fos Barcelona. Paraula! Però ho és. N'estem segurs, n'estem més segurs que de la nostra vida: d'això a Barcelona ningú n'està segur.

Civilització vol dir podrimener. Civilització és menjar-se una perdiu *faisandé* per comptes de menjar-se-la fresca, i vol dir tota altre mena de porqueries. Civilització és complicar-se la vida com més terriblement millor, és convertir-la en una pel·lícula nordamericana d'aventures.

Anem a inspeccionar Barcelona? Anem-hi, que no costa res i a vegades fins és divertit.

Al teatre català, tan xiroi i bon jan, i a les sales de titelles, tan xiroies i bon janes, han seguit unes sales, que són més alcoves que sales; ens referim als «Music-halls», fàbriques d'alegria a preu fixo, de brutícia i estupidesa.

A tot arreu, i a la vista de la policia es ven cocaïna, tothom té a casa, com un bibelot més, una xeringueta de Pravaz, es fuma opi... perquè als estancs no hi ha tabac que fumar. Es beu mançanilla i xampany a l'engrós, malgrat la misèria, i fins es beu èter com abans beviem xarop de pensem. Tot això ha creat un tipus d'home civilitzat i nocturn que ja no és un tipus: és un detritus.

Mares i filles i germanes es prostitueixen de comú acord. Es juga a tots els jocs que la llei prohibeix, a tot arreu.

Demés, es caça l'home pels carrers de Barcelona, com es caça a les feres als boscos de l'Àfrica central. Es maten dones, criatures, cavalls, perquè la qüestió és matar.

S'omplen els carrers d'escombraries i la ciutat fa una pudor que empesta.

S'assalten tramvies de la mateixa manera que a les pel·lícules de «cow-boys» s'assalten trens.

Es roba no a les dotze de la nit, sinó a les dotze del mig dia, que és més modern i més bonic.

Què els sembla? Som o no som una gent civilitzada?

A. FERRANT

A Bulgària ho han après

Es diu sovint que Espanya no exerceix cap influència sobre el món. Ni en la ciència, ni en legislació, ni en la política té Espanya cap valor fora de les seves fronteres. En la vida internacional Espanya és com un zero. Els espanyols imiten les coses estrangeres, però els estrangers no tenen per què imitar les coses espanyoles.

Tal és la teoria. Però ara la pràctica ens acaba de provar que això no és prou cert, o al menys que la regla té excepcions. Aquí tenim els telegrams de Bulgària, amb els detalls del darrer cop d'Estat. Stambuliski, el capítol del partit agrari que governava el país, ha caigut del poder davant l'empenya de les baionetes del partit militar. I l'episodi més dramàtic de la revolució o contrarevolució búlgara ha estat la mort de Stambuliski, travessat per les bales mentre fugia.

Mentre fugia... Ho heu llegit bé? És possible que a l'estranger hagin fet una ganyota d'estranyesa davant el cas. Un polític que intenta escapar-se de les mans dels que el porten detingut, tal com un vulgar lladregot, és realment estrany. Però és estrany per als qui no coneixen la història de les lluites socials a Barcelona. Els barcelonins ho hem vist molt freqüentment això de les fugides, amb la consegüent persecució dels fugitius. I si no ho hem vist, ho hem llegit.

Cal creure, doncs, que l'episodi tràgic de Stambuliski és degut a una influència de la lectura dels periòdics. Stambuliski devia voler imitar als sindicalistes barcelonins, que tan sovint fugien segons les autoritzades versions oficials del temps dels dos generals famosos. I si no era Stambuliski el qui va aprendre de fugir, els que el conduïen devien aprendre dels exemples barcelonins de tirar contra els fugitius.

A Bulgària ja ho han après. Això podrà ésser motius d'orgull per als bons patriotes. Els pessimistes que sostenen que Espanya no té irradiació internacio-

En Maura i En Cambó

—¡Al fin solos!

nal, i que dins l'Estat espanyol no hi ha res per a imitar, caldrà que rectificuin i que reconguin la possible influència espanyola en la revolució polític-militar per la qual Bulgària està passant.

FULMEN

LA QÜESTIÓ CATALANA

Per fi una vegada més es discuteix al Congrés, i de passada al Senat s'hi va explanant un debat, de bona o de mala gana, per la *Qüestió Catalana*; aquesta eterna qüestió que mai tindrà solució, perquè són els espanyols una colla de mussols i de cuques sens verí que només volen sortir a la com sia del pas, i... demà m'afetaràs!

Això d'anà al Parlament a xerrar eloqüentment, per als nostres diputats és un joc de disbarats, car estan ben convençuts de que són dies perduts els que es passen discutint, com sempre ha anat succeïnt. Si ha arribat l'hora i el dia de dar-nos l'Autonomia que fa solament vint anys demanem amb molts afanys i amb *modos* al Parlament, que els nostres discursos sent pres d'una gran emoció, però... que ens dona sabó.

Va començar el debat al Congrés, un diputat per art de *birli-birloqui*, tot iniciant un col·loqui en que hi surti el Sometent, la «Lliga», naturalment, el Capità General, el clero, la Patronal, el Barber governadò Els Sindicats, què sé jo! I per fi, sense eufemisme, l'horrible Separatisme! Aquest diputat tan nano

conegut per Emiliano que l'acta a la trampa deu, per mi no té vot ni veu. Encara que hagi parlat com un llorito ensenyat pel seu gran amic Lerroux, que tothom sap no és ningú d'ençà que va deixà el pel i el *trono* en el Paral·lel. Al Congrés com al Senat ha anat seguint el debat de la Qüestió Catalana, ara amb foc, ara amb galvana, perquè ja som a l'estiu; ara amb un to mig festiu, ja amb llargues disquisicions, ja amb imbècils al·lusions o macabres profecies, res, la mar de ximpleries. I quan no resti partit nou o vell, gran o petit per a donar opinió respecte a la gran qüestió, es tancarà el Parlament ... fins a la tardò vinent, perquè els pobres diputats estaran força cansats, i tots aquells bons senyors que els hi diuen senadors i són els pares d'Espanya, tindran una gran migranya.

—Prò i el poble català si passa això, què farà?
—Doncs, el que fins ara ha fet; procurà viure distret, pagar les contribucions, votar a les eleccions, llençar algun crit agut tot demanant l'Estatut; engroixir un xic l'Acció, esperar un temps millò, dir mil pestes de Madrid tan de dia com de nit, cridant com un gamarús, i acabat, Amèn Jesús.

FLOX

Mentre dormis no abastaràs mai la rosa de la felicitat. La son és el germà de la mort
Beu vi... Encara queden molts segles per a poguer dormir

Germanofilia recalcitrant

Malgrat l'estafada dels marcs i la evident mania imperialista que encara serva Alemanya, els nostres germanòfils segueixen tossudament en la seva dèria, no de compadir-los solament, que això fóra perdonable, sinó de defensar-los a tort i a dret.

Oblidant les barbaritats comeses pels alemanys en la invasió de la Bèlgica i de les més belles regions franceses, els nostres germanòfils fingeixen unes grans esgarrifances pels incidents a que dona lloc l'ocupació del Rhur. Si volguessin pendre's la molèstia de fer comparacions i al fer-les sapiguessin inspirar-se en un recte esperit de justícia, veurien clarament l'enorme diferència que va de la brutalitat alemanya a la paciència francesa.

Cal no perdre de vista que l'ocupació del Rhur és una mida presa per a obligar al Reich a que compleixi llealment uns compromisos formalment contrets i basats en una equitat indiscutible. Si Alemanya no paga és senzillament perquè no vol i això s'ha palesat d'una manera que no deixa lloc a dubtes amb les concessions i rebaixes que han vingut fent els aliats davant el regateix constant dels alemanys.

Els aliats demanaven per reparacions a l'any 1919 la quantitat de 375 milions de marcs or i l'Alemanya oferia pagar-ne cent mil milions. A l'any 1920 rebaijaven els aliats les seves pretensions a 269 mil milions i l'Alemanya s'excusa en que la seva capacitat de pagament és tan sols de tres a quatre mil milions de marcs or anyals, és a dir, molt menys d'un petit interès a la quantitat reclamada. A l'any 1921 fan una nova rebaixa els aliats i fixen les reparacions en un total de 132 mil milions de marcs or, però els alemanys llavors ja no n'ofereixen més que cinquanta. Diuen els aliats l'any passat 1922 que s'accontentés amb els cinquanta mil milions de marcs or oferts i Alemanya respon que de marcs or ella en necessita i que els hi deixin per a establir la seva moneda.

Quin dels nostres germanòfils, fabricant o prestamista, seria tan complacut amb un dels seus deutors? A ben segur que si tenien un document executiu se apressarien a embargar fins la dentadura postissa del mal pagador.

França, Bèlgica al ocupar el Rhur estaven carregades de raó i si a les regions ocupades passen incidents desagradables són deguts a la resistència anarquitzant dels alemanys que abusen de la sobrada paciència dels seus acreedors.

JEPH DE JESFUS

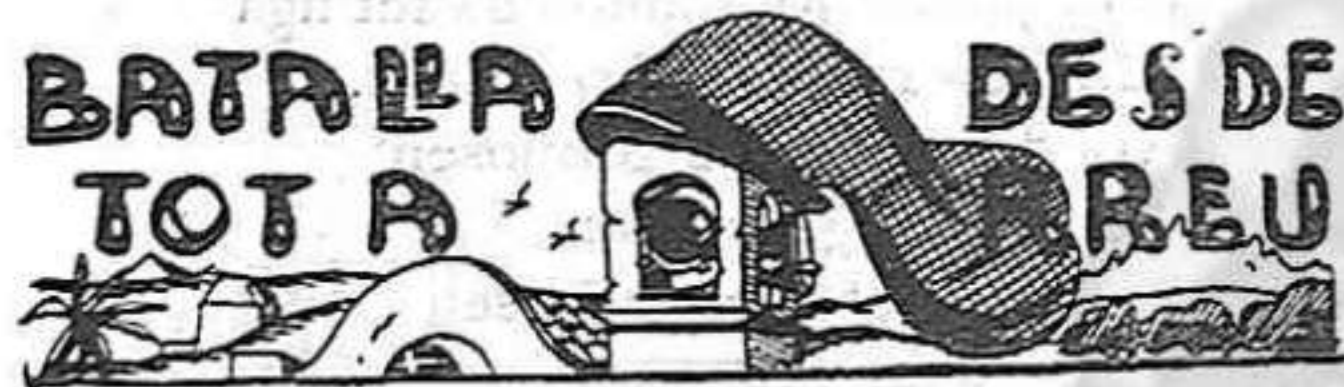
Els focs de Sant Joan

Amb un xic d'inexplicable pena en l'ànima meua, recordo aquell carrer egarenc de la ciutat fabril, on s'esllevissà mansa, ma trista infantesa. Quina força d'evocació tenen els records del passat!... Com els recordo!

Era quan era noi, quan hi havien més riures dintre la meua vida, quan no tenia la visió perenne d'una tristesa... Les fogueres de Sant Joan tenien el do d'alegrar-me, perquè, sense tan sols sapiguer-ne la causa, un sentiment més misteriós i més intens de germanor, s'entretenia nuant a tots els bailets de la barriada. Durant aquella nit, tots junts tots plens d'unció, com figures parides per una ment estranya, saltavem les fogueres de flames perfidioses. El salt era amanit pels crits i gran tabola... però una tabola bona, amable i molt perfecte.

Quan misteriosament els focs ja s'apagaven, ens dàvem comiat amb franca batanada i amb una miradeta caiguda i allargada pel pilotet de cendres, pel gran inquietador, que a dintre de les ànimes volia ésser auguri, i dintre de meu cor era un pressentiment.

Al lloc de la muntanya brillaven altres focs, i naltres els miràvem des del llindar de casa. Semblaven vides mortes,

EL DIMONI...

Diuen que el dimoni tip de carn, es va fer monjo. Deu ésser cert. D'altra manera no es compren el cas de l'ex Kaiser de l'Alemanya, que amb les mans i els llavis encara empastifats de sang, es posa a compondre un tractat de introducció a la Bíblia, quin objecte sembla ésser la purificació del credo cristià.

No ens faci riure el senyor Guillem. Si aquesta mena de conducta és certa, l'home que malgrat els crims i la derrota, crims perquè fou derrotat, hauria pogut romandre en una certa grandesa, es convertiria en un ser fastigosament rastre que no sap suportar amb valentia les onades del destí.

Repugna el crim, però molt més repugna quan es comet amb baixesa. Llagrimejar després d'haver-se revolcat amb un doll de carn humana, és de porucs i de covards.

Nosaltres no desitgem, però comprenem, un Poincaré, sanguinari i tot, donant la cara.

L'arrepentiment és la major de les covardies. Només poden arrepentir-se els sants i és perquè quant més sants menys homes.

STAMBULISKI

La inesperada revolució búlgara ha posat de moda el nom de Stambuliski, l'home que sintetitza les corrents de la humanitat, cada vegada més contràries a la democràcia que establí la revolució francesa.

Segons compta ell mateix, a dinou anys començà la seva carrera política i des d'aleshores ençà tots els graons de la seva vida els ha pujat d'una manera despòtica i violenta.

Fins l'any 14 fou germanòfil; però tot seguit d'esclatar la guerra es posà al costat dels aliats,

demonstrant estar dotat d'una admirable intuïció.

Separat de la seva primera dona alemanya, conegué, durant el captiveri que sofrí fins l'entrada a Sofia del general Franchet d'Esperey al cap de les tropes aliades, a una damisella, la qual unes vegades ha fet passar per la seva secretària i altres per la seva muller. Aquesta dona, intel·ligentíssima, ha sigut el braç dret de Stambuliski, car els coneixements d'aquest home són limitadíssims.

La dictadura de Stambuliski era integral. No hi havia, ni era possible, cap oposició. Feia ben bé lo que volia apoiat pels camperols que així podien satisfer el seu odi per la ciutat. Fins el rei estava sotmès per complet al caprici d'aquest home, que per fer més completa la seva difícil i complexa psicologia, per mitjà d'una dictadura afavoria la causa de la democràcia, que quan menys aparentment defensava els aliats.

Però un cop d'Estat ha fet acabar l'entronització de l'home que més d'una vegada havia amenaçat amb el foc a la ciutat de Sofia.

El cop d'Estat ha sigut portat a terme per la classe mitja i l'exèrcit. An aquesta lluita entre la

democràcia i la dictadura, ha vençut la primera. Paradoxalment, els primers, els vencedors, són els decidits partidaris dels desapareguts imperis centrals; els segons defensen el nou estat de coses establert per la derrota d'Alemanya.

Ara bé: per a acabar, se'n ocorreix un dubte. Si la lluita ha sigut entre els camperols i la classe mitja, funcionaris, petits comerciants, militars, etcètera, l'obrer búlgar, el de la fàbrica, el del taller, què fa? Potser, d'acord amb la pagesia, podria fer canviar radicalment la situació.

CONTES VELLS AMB VERSOS NOUS

Sempre igual; sempre lo mateix. Els nostres avis segurament pensaven que els nets ho farien millor. Nosaltres avui pensem lo que els avis pensaven de nosaltres.

Justícia! I, on és la justícia? Qui la té i qui la fa la justícia? Ningú.

En nom de la justícia, els homes *legalment* prenen la vida dels altres; en nom de la justícia, l'home explota inicuaument a l'home; en nom de la justícia, un imbècil governa una nació; en el seu nom, s'arma el braç de l'assassí; en el seu

nom, els homes vénen obligats a perdre, en el rengle anònim, la seva virilitat; en nom d'ella, se fa la guerra; en nom d'ella, l'home esdevé esclau; en nom de la justícia, la dona és una bèstia; en nom de la justícia, van uniformats els botxins; i en nom de la justícia, s'ampara la brutalitat, la hipocresia, la substitució i el crim.

Qui és que pot dir, sense eufemismes, lo que és justícia? Devegades un hom, sotmès a tanta *justícia*, mirant-se els punys closos pensa: —Qui sap, qui sap si la veritable justícia està en mi!

PIERRE LOTI

Ha mort Pierre Loti, l'escriptor francès dels exotismes, i darrerament home influent en la política del seu país.

El veritable nom de Pierre Loti és Julien Viand.

Era fill d'una família protestant de Rochefort i havia sigut oficial de marina.

En la seva vida no hi ha hagut camí, ha sigut un passar ditós, com les seves novel·les, com tot lo que escrivia, aimant d'una imprecisió que algú ha dit gris. Gris no ho era. Era, si voleu, d'aquell color de matinada, quan no és nit ni és dia, quan es pot dir que hi hagi un color, encara que se n'hi vulgui donar.

Era també an els seus llibres, Pierre Loti, un enamorat de totes les coses d'orient i del mar. Potser suposar-lo enamorat no està prou bé. Fora millor assegurar que l'ànima d'En Loti era feta del misteri de les terres orientals i del mar.

França ha sapigut honorar-lo com calia. Pierre Loti era membre de l'Acadèmia, encara que per a ell això no devia tindre cap importància.

Es important el tresor literari que Pierre Loti ha legat. Unicament que avui en dia no en som massa partidaris de la imprecisió.

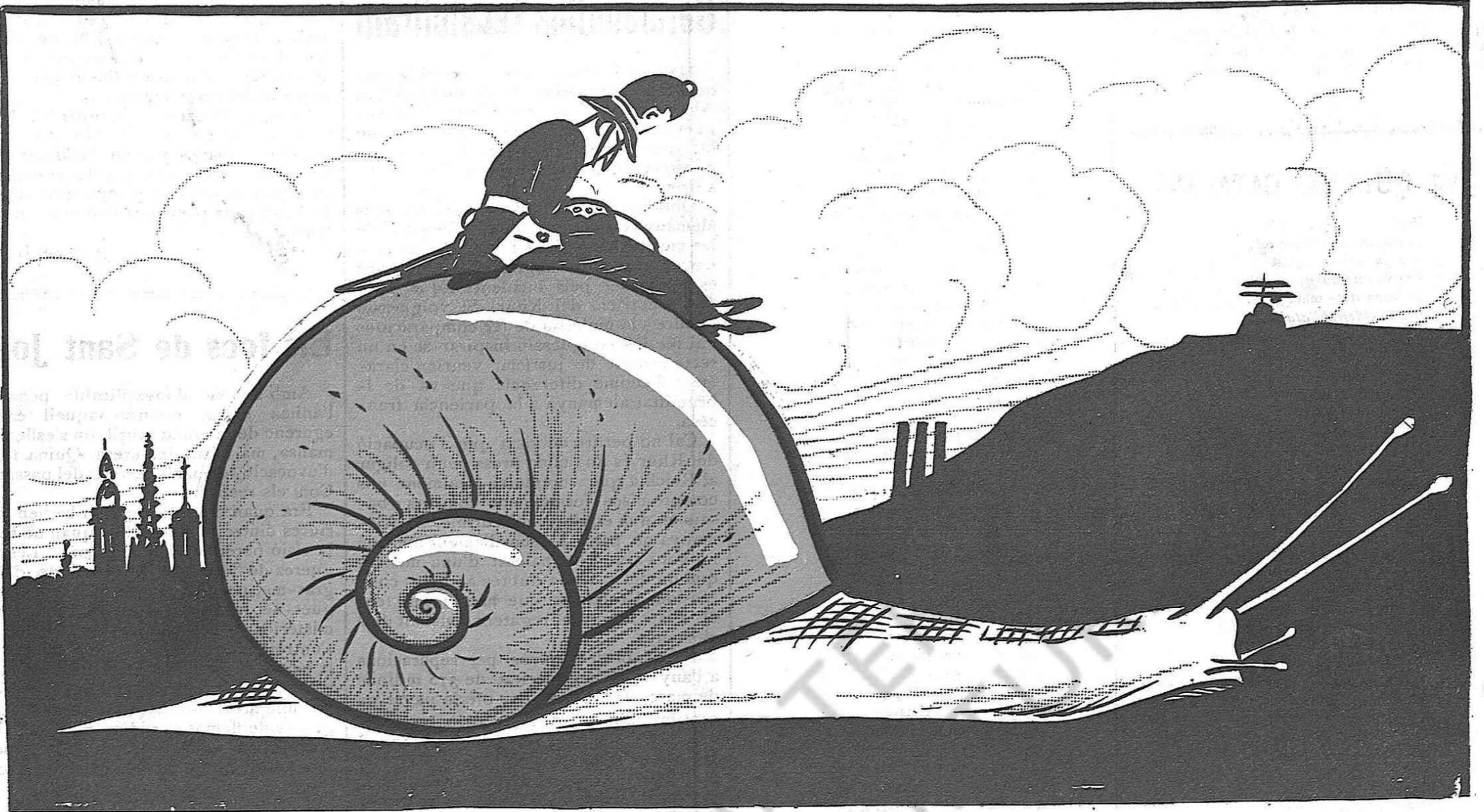
L'ex jefe de govern búlgar, víctima de les passions polítiques

Oh, Justícia! Quants crims s'han comès sota el teu nom!

El gran novel·lista poc abans de morir

La vaga de transports segueix el seu camí amb gran activitat

llantions mancats de grassa, i amb ells el nostre esperit callat es deixondia...

Ja tot s'és esvaït menys el pressentiment, car el meu pessimisme engreixa la visió d'aquells focs ja llunyants, de llengües flamejants i dels llums grocs i tristos com ànimes en pena de les finestres baixes dels caserons dels pobles.

Duc la visió dins l'ànima com un farcell pesat, prò comble encara humil la serenor del barri l'augusta foguerada de moltes il·lusions, de moltes esperances i grans entusiasmes, que salten tot jugant les meves quimeres, al ritme esboggerrant d'una dansa goiesca.

Però jo com si rê!
La festa interior de la foguera el caliu me donarà per més que el viure vagi apagant-se,

F. C.

LA PATRIA

Es veritat axiomàtica que l'home és un animal racional, però, moltes vegades, considerant l'història de l'humanitat i els actes col·lectius de nostres dies, no hem pogut menys que treure la conseqüència de que sofrim encara l'influència atàvica de l'època troglodítica.

L'home ha sentit sempre la necessitat de barallar-se amb sos semblants i, desitjós al ensems de disfressar sos mals instints, donant-los-hi l'apariència d'una causa noble i justa, combaté primerament per la família i la tribu, després per la ciutat, més tard per la religió, el senyor i el rei, i avui per la Pàtria.

I què és la Pàtria? És la tapadora de molts crims, l'excusa de moltes males accions, la llegitimització de mants assassinat.

Quan el soldat espanyol afronta els rifenys i dispara i mata, combat per Espanya? Quan els carrers de Barcelona veuen aixecar barricades i retruny per ells el foc del canó i del fusell i sang obrera s'esparrama per llurs aceres, l'exèrcit lluita per la Pàtria? Quan a les primeries del segle XIX, el sometent

del Bruch desbandava al invasor, morien els uns per Espanya i els altres per França? Ni l'espanyol al Marroc i al Bruch, ni el francès a la nostra terra combatien per altra cosa que per a imposar les concepcions d'uns homes que creuen que la Pàtria són ells; mataven per tenir un adversari menys, lluitaven i lluiten per a continuar l'història humana que ens diu que sempre hi han hagut vençuts i vencedors, senyors i esclaus, opresors i oprimits.

La Pàtria és el règim, són els de dalt, els que governen, els que s'aprofiten; la Pàtria és una col·lectivitat d'estòmacs que mengen, que gasten auto i sostenen la família a les espatlles dels contribuents. Per això els patriotes més fervents són els que cobren del Estat, puig defensant-lo an ell, treballen per la conservació de llur mitjà de vida.

Per això quan vé una revolució, quan un exèrcit foraster invadeix un país, la Pàtria perilla, és a dir, perilla l'influència d'uns Ministres, perillen les dietes d'uns Diputats, el poder d'una família i el sou d'una pila d'empleats que sense aquella Pàtria no viurien. Però l'obrer i el menestral treballaran amb revolució o sense, viuran malament amb invasió o sense i ni revolució ni invasió canviaran ni perjudicaran, generalment, la seva existència.

MARIUS COROMINES

PENSAMENTS

La diplomàcia, és la genuïna representant de les més profundes ambicions i misèries humanes.

Fes favors, i seràs una bellíssima persona.

En arribar a certa edat, si tens cabals, la família et desitja la mort per a heredar. Si ets pobre, la desitja per treure's de damunt una «càrrega», com qui desitja desfer-se d'un trasto vell.

E. M. C.

La Comissió Provincial de Barcelona acordà acceptar l'excusa del càrrec de diputat provincial per motius de salut que presentà En Joan Giró. Li faran present el sentiment que hi posen, però no se li obriran les hipocresies dels que se'n alegren.

Nosaltres en aquest gest hi veiem molta sensatesa, molt feix de dignitat. Si tots els que diuen que se'ls elegeixi abandonessin el seu sitial a cada injustícia, arribaria a comprendre el poble l'home que és digne o no.

Surt En Giró molt dignament.

Llegim:
«Moro amigo».

Exclamem:
«Serà veritat tanta ventura?»

S'ha comès un atracament en el carrer de Ferran i tothom se'n ha estranyat.

No sabem perquè!
Ens posen impostos d'inquilinat i recàrrecs de cèdules: demés n'estan preparant un per les portes de tancar les botigues, volen més atracaments? Que no ens vinguin amb hòsties vermelles mentre existeixin els atracaments municipals.

En Sánchez Guerra ha escrit una carta an En Cambó dient-li que no tenia dret a abandonar les forces que acaudillava ni a desfer-se dels deures parlamentaris que damunt d'ell pesen en els moments crítics actuals.

Em sembla que En Sánchez Guerra hi toca. La raó a un moro.

Aquests liberals que ens desgovernen són una calamitat. Varen venir al poder per a fer efectives les responsabilitats per la desfeta del Marroc i ara en cap manera volen que el Senat accedeixi al suplicatori per a processar al general Berenguer.

I que n'hi déu haver de roba bruta!

Bagassa! Mala garça! Fúria! Reina de l'Averno! Sogra de Llucifer! Aquests i molts altres qualificatius es mereix aquella pobra que demanava almoïna pels carrers de Madrid.

Portava al damunt 15 pessetes en plata, 1800

en paper i una pòlissa de la «Deuda Pública» de 4.000 pessetes.

Tenia administrador i aquest declarà que la mala puga tenia 20.000 pessetes en el Banc i que demés havia ingressat a nom dels seus cinc nets 1.090 pàfies per a cada u en la Caixa d'Estalvis. Que Satanàs et dongui el teu merescut!

Es veu ben clar que a la «Lliga» Encara hi ha mar de fons: D'ençà que En Cambó ha fet figa Vinguen reunions i reunions. Ara diuen que es proposen Actua enèrgicament: Jo no sé pas ni com goson Ensarronar a la gent.

Fa cosa de moltes centúries, des de temp immemorial, que ficar-se en un dels urinadors del mercat de Sant Josep és com si es tractés d'anar a pendre una dutxa. El sostre rajolineja aigua a discreció

Però més impropri i atemptador a les belles formes es el que passà dijous en el departament de les dones. Una compradora, després de pagar, fou mossegada per una enorme rata de claveguera. No hi ha dret! No hi ha higiene, ni hi ha sentit comú aprofitant-se de les necessitats personals imprescindibles per a recaptar uns cèntims a favor del municipi. De mingitoris pels homes se'n troben arreu, però per a les dones que mereixen més consideració sols existeixen pel que paga i encara en perill d'ésser cruspit per les rates menys rates que les del municipi.

Tànger, Tànger, que en tens de pretendents!... Qui, com tu, pogué ésser internacional! Per què tots els pobles no en són d'internacionals?

No estaria millor que totes les nacions es fonguessin en una sola, esborrant fronteres i establint comerç lliure? Tots hi guanyaríem.

Segueix la vaga i segueixen els vampirs de la ciutat treient faves d'olla.

Es una de les bones ocasions per a vendre, ço que ja no era digne de servir. Però com que hi ha vaga, com que no arriba res, hom calla i té de pendre lo que put.

El diari, únic que podria dir-ho, ens assabenta que el discurs del Liano ha causat gran sensació en la Cambra dels diputats. Tanta que fins el varen deixar quasi sol, i els pocs que restaven feien petar una bacaina.

Quina sensació! El que es despertava durant la xerrada es creia transportat en els temps en que les garces i els rucs encara parlaven.

Imp. LA CAMPANA I L'ESQUELLA, Oim, 8.—Barcelona